

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Dorotheo Presbytero. 319.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τινῶν εὐφορίαν τῆς γῆς σου, τῶ διδόντι.
ἢ πολλοῖς ἔξεις χειροῖς, νῦν ἰδὼν τῆς
ἐν χερίᾳ σοι φυλάττουσαν τινῶν αὐ-
τάχειας, μετὰ ταῦτα δὲ τινῶν αἰώνιον
εὐφροσύνην παρέχουσαν.

Δὲκὰ ἀρχιμανδρίτη. σιη.

Μοναχὸς τις πρὸς τινῶν ἡμετέραν ἐ-
χρησάν ἀπηνήθησε, χῆμα τὸ τῆς τιμίας
σου φέρων δεξιᾶς. καὶ ὡ αὐτὸς οἶδας
σφραγίζειν τοὺς ὑπορήτας σου. ὅτι
δὲ χάριν ἠκει ἡρόμεθα. ἰκεσίαν δὲ εἶχε
παρακληθῆναι παρ' ἡμῶν τινῶν ἀγάπην
σε, συγγνώμην αὐτῶ ὅτι πηλοσμάπι
βραχέι, ὃ ἐξ ἀγνοίας ὑπέμεινε. εἰ τοί-
νυν μὴ ἐν σωτηρίᾳ πηλοσμάτων ἐγά-
νετο, πολλάκις ἐξουβείσας εἰς τινῶν με-
τάγνωσιν, καὶ δραπέτευειν δι' εὐκο-
λίαν γὰρ πρὸς ἡ γνώμης μεμάθηκε, πά-
ραχε αὐτῶ δι' ἡμᾶς τινῶν συγχωρησίν.
εἰ δὲ τοιοῦτος ὅστιν οἶος μηδὲν ἐκ τῆς
συγγνώμης βελπωθῆναι, μηδὲ τῆς ἡ-
μετέραν χρημάτων ἄπληνται, ἀλλ'
ἔξω τῆς τῆς ἀδελφῶν γαλήνης καθί-
σεται, μὴ κυμάτων φλεγμονὰς καὶ δι-
νήσης τοῖς σου χεῖρας αὐτῆς ἠθεοῖν
αὐτῆς ἐπεγείρη. τὸ γὰρ καὶ ὁ νόμος
ἡμῶν τῶν βολικῶς ὑποπίθεται, ἔξω
τῆς παρεμβολῆς τοὺς λεωρῶντας ἐκ-
πέμπων.

Δωροθέω πρεσβυτέρω. σιβ.

Εἰ τύπος ἱερέως τὸ ποιμνίον, καὶ φῶς
τῆς ἐκκλησίας ἀνομάσθη, καὶ ὑπάρ-
χει, ἀνάγκη τοῖς ἠθεοῖν αὐτῶ συνεκ-
τυποῦσθαι τὸ ὑπῆκοον ὡς σημάτων
κηρῶν. εἰ τοίνυν φῶς ἐναὶ βύλει, μισθὸν
τινῶν εὐτραπέλιαν, καὶ τινῶν ἀειφορῶν
τῶ γέλωτος. ἵνα μὴ πολλοὺς διδασκῆς
ἀχαιεῖν. ἱερεὺς γὰρ ἄγγελος κυρίου
παντοκράτορος ὅστιν. ἄγγελος δὲ οὐκ
ὄπισθεται γέλωτα, ἐμφρόσως τῶ θεῶ
λειτεργῶν.

Θαλασίω μοναχῶ. τκ.

Ακριβῶς ὀπισθαιμένος, ὅτι ὁ κόρος

namque partem ex ubertate terræ tuæ, ei,
à quo eam accepisti, pendis. Quam quidē
tu in multa tempora habiturus es; nunc
quidem eorum, quæ opus sint, sufficientē
vsum tibi custodientem: post autem sem-
piternam voluptatem afferentē.

Lucæ Cœnobiarchæ. 318.

Monachus quidam ad solitudinem no-
stram venit, honorandæ tuæ manus speciē
atque habitum gerens, & quo discipulos
tuos consignare nosti. Cùm autem, ecquā
ob causam veniret, quæsuivissemus, ille sup-
plex à nobis petit; ut abs tuæ charitate
precibus contenderemus, ut sibi exiguum
erratum condonares, in quod ex ignora-
tione incidit. Quapropter, si non in pec-
candi consuetudinem venit, sapius vide-
licet illata pœnitentiæ atque resipiscentiæ
contumelia, obque ventris aut mentis ac
voluntatis leuitatem fugam capeffere di-
dicit, nostra causa velim ipsi veniam tri-
buas. Sin autem is est, qui venia & indul-
gentia minimè melior fiat, nolim ille fru-
ctum ex literis nostris vllum capiat, verùm
è fratrum tranquillitate foras ablegetur:
ne tumidos fluctus, ac vertigines, placidus
& quietis ipsorum moribus exciter. Nam
hoc quoque lex nobis sub parabolæ corti-
ce præscribit, cùm eos, qui lepra laborant,
extra castra emittit.

Dorotheo Presbytero. 319.

Cùm sacerdos gregis forma, & Ecclesiæ
lumen dictus sit, ac reuera sit, subditos, ut
ceram sigillo, sic ipsius moribus imprimi
necesse est. Quocirca si lumē esse vis, scur-
rilitatem, ac risus petulantiam odio infe-
ctare: ne alioqui multos petulantiam ac
procacitatem doceas, Sacerdos enim Do-
mini omnipotentis Angelus est. Angelus
autem risum nescit, Deo cùm metu ac pa-
uore ministrans.

Thalasio Monacho. 320.

Cùm tu illud exploratissimum habeas,

K iij